

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐՅԱՆ

Գարնանային կենացս մեջ

Գարնանային կենացս մեջ
Սիրո ծաղկունք մինչ փրթթեին՝
Սիրտըս վառված սիրովն անշեջ
Առաքինվույն և գեղեցկին,

Մահագուշակ խորշակն անդեն
Հասավ տիրեց սրտիս բոլոր,
Թառամեցան ծաղկունք ամեն
Ծըլած փթթած սրտիս մեջ նոր:

Այն, որ տըվավ երկրիս գարուն,
Ծաղկունք, մարգերն ալ գարդ նորին
Եվ մարդկային վեհ սրտերուն
Ուսույց սիրել գեղն ու բարին,

Ինչո՞ւ արդյոք խորշակահար
Կընն ծաղկունք դեռափրթիթ,
Ինչո՞ւ արդյոք Նա սիրահար
Սրբուերն գեղու արտասվոք միշտ:

Ահա կիջնեն, ո՛հ, ես այժմեն
Առջևս բացված գերեզման խոր,
Բայց սա տըխտոր տեսարանեն

Ի՛նչ կա արդյոք հաճույք մ'Անոր:

1864
